

Последното итервю с Руския патриарх АЛЕКСИЙ II

стр. 3

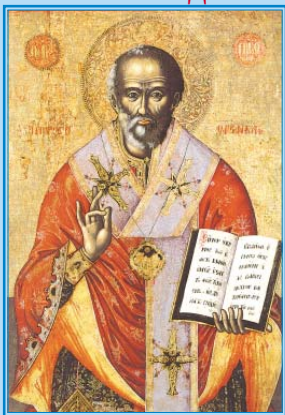
Русенският литурголог НЕОФИТ - Доктор хонорис кауза на СУ

стр. 45

ДА ОПАЗИМ ЖИВОТА В ХРИСТОС

стр. 7

СВ. НИКОЛАЙ ЧУДОТВОРЕЦ

„Св. Николай Мирликийски“ - Албански икона, XIX век

ЮБИЛЕИ

ЗА ЗАМОНАШВАНЕТО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Животът, делото и безсмъртният подвиг на Апостола на свободата са били обект на проучвания повече от 125 години. Въпреки стотиците публикации издраскани с неговото замонашване все още остава недостатъчно изяснен. Това се дължи най-вече на обстоятелството, че самите изследователи или са го подценявали, или просто са го подминавали, или са го разглеждали мимоходом. А това е акт от твърде особена важност, защото в оная епоха реализираността на българина е била сериозен критерий за неговото съществуване и национално самоопределение. Подзаирани и подценяване на вярата не са били допускани, а ако все пак имало такива, те били осъдени от обществото по особено жестоко и архаичен начин.

Известно е, че Васил Иванов Кучев принадлежал от два известни карловски рода – Кучевци (по баща) и Кариназовци (по майка). От четиримата братя на майка му за нас интерес представлява Христо Василев Кариназов – известен под духовното си име Василей. Този външно будещият Апостол играл важна роля в неговото физическо и духовно съзряване, бил негов „духовен старец“, изпълнявайки го в православнокатолически дух и подготвяйки го за свой първолен приемник.

Както е известно, Васил е роден в Карлово на 6 юни 1837 година. Според изявление на майка му той бил кръ-

тен на духовното име на външно си Василей. Тръгнал на училище осемгодишен, през септември на 1845 година. Обаче баща му се разорил, боледувал, ослепял и бил на предсмъртен отдр. Средствата не достигали и Васил бил принуден през последните две години от ученичеството си да ходи в свободното си време да учи казанит при хаджи Герам – кафтаджийство. А след завършване на училищните курс вече ходел целозелено при майстора си. През това време починал баща му (1851 г.), а майка му мечтаела да види сина си образован и просветел, а не неграмотен и слеп. Затова през 1852 година тя го заела при брат си иеромонах хаджи Василей, който бил изпратен от Халеандарския манастир за таксидант и иконописец в Карлово и околната. Сие съгласно на очни т.м. му предава 15-годишния си син, като условие за приемане във братията: „даден Васил да служи и помага на външно си, а последният се задължава да го изучи в училище“.

Намеренията на външно си били да има постоин и стегнута служба, който след време постепено да посме неговото послушание, т. е. да го замести в таксиданството. Или казано по-просто, от този момент Васил Кучев започнал дълго и тежко послушничество, подготвяйки се за бъдеще духовник. По това време действително казидати за монашеско знание постъпвали в манастири и там изпълнявали послушничеството. Обикновено таквата въз-

Представи се в Господа светейшият патриарх на Москва и цяла Русия Алексий II

На 5 декември сутринта се представи в Господа Негово Светейшество патриархът на Москва и цяла Русия Алексий II. Предстоятелят на Руската православна църква почина внезапно на осемдесетгодишна възраст в резиденцията си в Переделкино край Москва.

На 6 декември, събота, съгласно Устава на Руската православна църква се състоя заседание на Светия Синод, на което за митрополитост на патриаршеския престол в Руския православен митрополит Кирил.

Същия ден преди вечерното богослужение ковчезът с тялото на патриарха е пренесен за поклонение в московския храм „Христос Спасител“. Там бе извършено

заупокойното богослужение при непрекъснатото чтение на св. Евангелие. Хилдид хора се състоя, за да се престоят за последен път със своя патриарх. Сбогуването продължи през цялата нощ.

В неделя Божествената света Литургия в храма бе отслужена от наместника на патриаршес-

кия престол високоревносещение Смоленски и Калининградски митрополит Кирил.

На 9 декември, вторник, в присъствието на множество архиереи, свещенослужители, официални лица от различни държави и обикновени граждани бе отслужено опелото на Негово Светейшество. В него участваха представителите на няколко поместни православни църкви – Вселенският патриарх Вартоломей, Руския патриарх Илия, Румънският патриарх Даниел, архиепископът на Елада Иероним, Албанският архиепископ Анастасий, митрополитът на Чешките земи и Словакия Христофор. Другите църкви били представени също от висши духовни лица.

На стр. 3

150 години от пострижението му

рият бил 16-18 години и срокът на послушничеството бил най-малко три години. За духовен възпитател им бил определен вярният благочестив монах, при когото послушнички живот и изучаване чинно манастирския ред и църковните правила. След като даден послушник показвал необходимостта и подготовка, неговият духовен старец докладвал на игумена или манастирския събор, те уместен е готов за монашески пост.

Слушат с послушничеството на неговият спещениалци. След това в манастира, където послушнички живот е се възпитат в едина строга специфична форма, даден от родинни и светски съблания, спазвайки строга дисциплина и деннонощно изучавайки църковните правила и манастирския ред, без мимунта лично време и пр. Може да се каже, че послушничеството на юношата Васил било доста по-леко и свободно, в градска среда (в Карлово и Ст. Загора), с постоинни контакти с близки и приятели, с много свободно лично време и др. Негов духовен вярват бил самият му външно, кръстен роднина, брат на майка му „Дамата“, „старец“ и послушник (т.е. външно и племеник), живял заедно в Светогорския метох, намиращ се в двора на карловския храм „Св. Богородица“. Те се предизвали сами, като работя на постоинни слуги изпълнявали младиите Васил. Той трябвало да работи и чисти, да поддържа цялото домостроитие, да се грижи и за външния си кои и пр.

На стр. 6

ПЪРВОИЗДАНИЕ

БЪЛГАРИЯ

Празникът на Първозванция апостол

На 30 ноември сточният храм „Св. Андрей Първозванец“ отбеляза своя храмов празник. Преди няколко години изграденият като храм-памятник на българското опълчение, храмът влиза в 60 години от построяването си.

В навечерието на празника прославеният Знеполски еп. Иоан, викарий на Софийския митрополит, отслужи в храма празнична вечеря и петолетие в сточнищене служение със сточнищене служители.

В празничния ден клир и народ тържествено и с радост посрещна Негово Свещенство Българския патриарх и Софийския митрополит Николай, протосвещен на Софийската митрополия, архим. Теофан Димитров, архим. Дионисий, хормонистите и духовници от Софийската епархия. Апостола прече и именникът Андрей Каабоф, син на престоителя на храма о. Иан и секретар на Софийската митрополия.

По време на свещените канон, с благословенията на Патриарха и Софийския митрополит Николай, протосвещен на Софийската митрополия, архим. Теофан Димитров, архим. Дионисий, хормонистите и духовници от Софийската епархия.

Ловчанска епархия – минало и настояще

Вечерта на 2 декември в Руския културно-информационен център в София официално бе представена книгата „Ловчанска спархия – минало и настояще“. Вечерта започна с кратко приветствие от Ловчанския митрополит Гавриил, с който благодарение и съдействието тази книга става факт.

отговорика на въпросите на присъстващите. Приветствието започна с кратка история на спархията между съвременните и миналите читатели.

Ирчино бе подчертано, че този сборник няма пренебрежимо да представя илюстрирано и илюстрирано историческо

вещието на Свещенния Патриарх слово за празника произнесе о. Иоан Карачанов, дългогодишен преподавател по омилетика, който е заместител на съществуващото служение в храм „Св. Андрей Първозванец“.

След приветствието за празника говори и прославеният Знеполски еп. Иоан, който напомни каква голяма светина се съхранява в този храм, частта от мощите на първозваница апостол, и как трябва да присъстваме към нея. С топла първосвещителска слова към боголюбивия народ се обърна и свещенният патриарх Максим, който отпразни своето благословение и благодарение, а после лично благослови мирничните.

Хората бяха изпълнени до краища пред тояголемо, но любимо за сточнищен храм, веха молитвено участие в богослужението и похвалата от так притяжания към св. Причистие.

На представителния съставката Знеполски еп. Иоан, викарий на Софийския митрополит, архим. Григорий, протосвещен на Софийската епархия, архим. Иоан, викарий от „Богославски“ на Св. Синод, свещеници от Софийския и Ловчанския спархия, проф. Ассими Джурова, дирек-

Честване на св. Николаи Чудотворец 6 София

Празникът на св. Николаи Мирликийски във всички храмове на страната бещ помянат от вестта за неочакваната кончина на свещенния митрополит на цяла Русия патриарх Алексий II. С благословението на Негово Свещенство Българския патриарх и Софийския митрополит Максим след празничното богослужение бяха извършени духовни молитви за поновостановяване.

Негово Свещенство патриарх Максим отпразни празничното богослужение за Николаи и сточнищен митрополитски катедра „Св. Нелева“. В св. Литургия взеха участие висшесвещенственият Русския митрополит Неофит и храмовото духовенство на храма „Св. Нелева“.

Слово за празника произнесе именникът на Николаи Цурев от св. Нелева“.

В края на св. Литургия патриарх Максим съобщава на боголюбивите скръбници за кончината на Негово Свещенство патриарх на Москва и цяла Русия Алексий II „Зажугише един голем прител на нашата Църква и радещ за единството на“.

Митрополитът на Радца, Канада и Антарктида Исидор отпразни празничното богослужение за деня на св. Николаи Мирликийски в старинния сточен храм „Св. Софийа“. Вс. Литургия взеха участие храмово свещенство и духовници от София. Сред тях бе и именник прот. Николай Георгиев, който получи специални похваления от архиепископа и събранията си.

На 6 декември висшесвещенственият митрополит Исидор също отбеляза своя личен празник – рождението си ден. На 7 декември 1980 г. той става епископската му зарогота. Както обикновено и в този ден митрополит Исидор развълява дълбоко първозваницо изпълнение с вдъхновено си и прочувствено слово.

Митрополитският храм „Св. Николаи Мирликийски“ в София не можа да поеме многобройните боголюбители, стели се в този ден за молитва към светел покровител на този храм. Мнозина от вършателите останаха прителни на малката църква, изпълвайки околното пространство.

Св. Литургия за празника там бе отпразнена от Негово Висшесвещенство в Доростолския митрополит Иларион. В съслужение с него бяха висшесвещенствено патриарх Дионисий, ставроф. ик. Васил Коцев, духовен надзорник на Софийския спархия, храмовото духовенство и гости – свещенослужители. Голяма

На 6 декември руския храм-памятник „Св. Иан Чудотворец“ в София отбеляза своя храмов празник. Духовенство и мирни дойдоха в църквата, очепа-

дени от вестта за кончината на патриарх на Москва и цяла Русия Алексий II.

Св. Литургия за Николаи в повдорието на Руската православна църква в София отпразни Свещенственият митрополит Неофит, секретар на Св. Синод на БПЦ. В богослужението взеха участие престоителят на храма-памятник Исидор, ставроф. ик. Исидор Опр, протосвещен на Румъската православна църква у нас, архим. Теофан, храмовото духовенство и сточнищене свещенослужители.

В този ден по време на скетните ре-

Православие“, като патриарх Максим. Той сподели, че с ипратия показана на Руския патриарх да вземе участие в тържеството по повод годишнина от Освобождението на България, но за съжаление, престоителят на РПЦ не е успял да посети страната ни.

След богослужението престоителят на БПЦ заедно с духовенството извърши тричасово на новореставрирания патриарх Алексий II.

и „Св. Софийа“, както и другите сточнищене храмове, бещ изпълнени с боголюбив народ и много от християните притяжания към св. Причистие.

Слово за празника произнесе митрополит Иларион.

В светото слово за празника изгуми Исидор, като разказа някои свои лични спомени за патриарх Алексий II, сравни добротата, милосърдието, свията вяра и неподвижната любов към Бога и ближния на новореставрирания в ст. Мирликийския Чудотворец. Той изрази своята тържественост, че от този ден православните християни и руский народ имат още един застъпник и молител пред Бог, архистро. Св. св. Литургия бе извършена тържествено за новореставрирания патриарх Алексий II.

Архиепископ благодарни на тръната автори – Ганго Балков, Павел Павлов и Павел Маринов – за всеотдайния труд, на Синодално издателство и на всички, които са допринесли издателството да достигне до оние читатели.

В храма има параклис, посветен на св. Варвара, в който се съхранява частта от мощите на светлицата.

Авторите разказва за създаването на книгата и

рания на Ловчанска спархия, но е една добра основа за следващо по-сериозно издание в този насока. Иказана била ще се позоват и за другите спархия на Българската православна църква, което ще даде по-пълна картина на църковния живот у нас.

тор на Центъра за славяноизучаване и български журналисти и проф. „Проф. Иан Дуйчев“ към Софийския университет, исторически, литературни критични.

Присъстващите бяха трогнати от изпълнението на детския първозваниц хор „Арандаский глас“ към Ловчанската митрополия.

Нов свещенослужител на БПЦ

На 4 декември Знеполският епископ Иоан, викарий на Софийския митрополит, отпразни празничното богослужение в сточнищен храм „Преображение Господне“.

В храма има параклис, посветен на св. Варвара, в който се съхранява частта от мощите на светлицата. Тя е доведена през 50-те го-

дон Владимир Дойчев. Новият викарий на БПЦ е български журналисти и проф. „Проф. Иан Дуйчев“ към Софийския университет, исторически, литературни критични. Присъстващите бяха трогнати от изпълнението на детския първозваниц хор „Арандаский глас“ към Ловчанската митрополия.

Представи се в Господа ...

От стр. 1

Българската православна църква бе представявана от Високопресвитерите митрополити: Вадимски, Дометиан, Варненски и Великопресвитерски Кирил и Ловчански Гаврил, Сръбската – от временно председател-

ствен остане в историята като паметник на неговото слушание.

От там траурният кортеж с ковчега потегли към бившата патриархалска катедрала „Боголюбие Господне“, известна като „Елювостка“ църква. Движението по

стваща Синода на Сръбската православна църква Амфилохий, митрополит ЧерногоРСки и Приморски.

Освен руски президент Дмитрий Медведев и премира Владимир Путин в храма присъ-

ствата бяха и представители на Москва бе сириня. Хвърля хори възлиза и стока неподходящо жарко, по които минават ковчежът, въпреки силното време и дори дъжд.

Пред ковчеза на патри-

арха и няколко държавни глави – президентът на Сърбия Бора Тадич, на Босна – Александар Лукашевич, на Молдова – Владимир Воронин, на Армения – Серг Саргсян, президентите на Абхазия и Южна Осетия.

Слово прогнеше митрополитът на руския патриархален престол Смоленски и Калининградски митрополит Кирил. Според митрополит на най-голямата заслуга на българонолични Руски православни е, даването на духовна вялост по на Светата Рус въпреки разпадането на единната държава и обособяването на нови нации чрез земите на историческа Русия.

След опеното ковчезът с тялото на патриарха бе изнесен от алтарите. Траурна процесия с ковчеза обиколи храма в държавно съставен според съществуващата традиция и последната воля на покойния патриарх. През цялото време монахи извършваха бели ризи по пътя, по който трябва да да мине ковчезът.

Храмът „Христ Спасител“, който е вънрешно разположен през 31 век година на миналия век, бе не външен по време на първоцветстването на Александър II и завнаги

центристите бунтарски на Москва бе сириня. Хвърля хори възлиза и стока неподходящо жарко, по които минават ковчезът, въпреки силното време и дори дъжд.

Пред ковчеза на патри-

арха и няколко държавни глави – президентът на Сърбия Бора Тадич, на Босна – Александар Лукашевич, на Молдова – Владимир Воронин, на Армения – Серг Саргсян, президентите на Абхазия и Южна Осетия.

Слово прогнеше митрополитът на руския патриархален престол Смоленски и Калининградски митрополит Кирил. Според митрополит на най-голямата заслуга на българонолични Руски православни е, даването на духовна вялост по на Светата Рус въпреки разпадането на единната държава и обособяването на нови нации чрез земите на историческа Русия.

След опеното ковчезът с тялото на патриарха бе изнесен от алтарите. Траурна процесия с ковчеза обиколи храма в държавно съставен според съществуващата традиция и последната воля на покойния патриарх. През цялото време монахи извършваха бели ризи по пътя, по който трябва да да мине ковчезът.

Храмът „Христ Спасител“, който е вънрешно разположен през 31 век година на миналия век, бе не външен по време на първоцветстването на Александър II и завнаги

– *Ваше Светейштво, Вашите първи съпътствателни стъпки в храма са още колкото сте били малко и не съществувала възраст Вашето първо послушание е било до разяните кръвяскацие, разяражае, че родителски ни първоцветстване се отнеси с изпозотв слушание към Вашата ревност и дори са се обвързали за съвкупна вялост на всички наши стъпки. Те каква са ни казали?*

– Аз съм много благодарен на моите родители, че са ме възпитали вяла в православната вяра. Роден съм в благочестиво християнско семейство и считам, че възпитанието в семейството е от изключителна важност, защото именно то полага основите на човека. Доведителство мога да посочвам се смущавах, че аз още от юноешките си години знаех всички стъпки на нашите родители в църквата. Затова те се обвързвах към валазките старци, които им казали, че ако само ще я вършиш и подобава сериозност, няма от какво да се смущаваш.

Съдейки по свои знания опит за това, какво дава вялостното, считам, че и в училищата трябва да се въведе предметът „Основни на православната вялост“.

Цялата ни култура е основана върху християнските ценности, а всеки културен човек трябва да познава и да почита на своята култура. Това е негово задължение. Казват ми, че мнзина изпадат от това, какво други религии, но аз смятам, че хората, които живеят тук, в нашият обикновен, макар да използват други религии, са дължащи, освен своята култура, да познават и основите на културата на страната, а която живеят.

– *Ваше Светейштво, Вие сте станали свещенослужител през 1950 година, а към епископско служение в църквата през 1961 година, тогава, когато започна новата вялост от гонения на Църквата във Украйна. Как Ви изглежда, че не почитавате ли тези сонения лично върху себе си?*

– Гоненията вече не бързат да си отидат, а стрелба, но велият първоцветстване живот беше под контрол. Вие наши обикновени и републики дори промените в закона, а се представят в определени за това места за проверка от представителите на Съвета по религиозно-нравствени въпроси, които най-често бяха отсъдени, определяха какво свещенник може да бъде и какво – не.

Поседеното интервю на Александър II, патриарх Московски и на цяла Русия. Интервюто е вестко а храм на октомври 2008 г. за телевизионния канал „Вести“.

През 1961 година станал епископ и веднага се обвързах с намерението да бъде закрит Похитинкият Успенски женски манастир в Естония – единственият женски манастир там, – както и 36 православни епархии, предимно в естонците, които според чиновниците бяха верситабили. На мен ми се отдаде да преотвъртя закрияването на тези епархии. А в началото на 1962 година, в качеството ми на заместник-председател на отдела за вялостното, изпозотв, нахонения, заведох манастира първата делегация от лютерански пастори от ГДР, която след това в пресата бяха вътрешни отзиви за манастира, и въпросът за закрияването му отпадна.

Така с всевъзможни средства се опитахме да предотвратим закрияването на всички онова, което след това да закрият по това време.

Когато встъпих в длъжността управлещ делата, ми се наложи да се обвързах с човека тук, а маса свещеници, запечалени са в предмета ми – огромно количество свещенослужители, които бяха лишени от регистрацията от гражданската власт и бяха останали без работни места и средства за съществуване. Трябваше да ги устройваме, да им се даде възможност да продължат своето служение.

– *Ваше Светейштво, по време на Вашето патриархско служение стана едно епикало събитие – обединението на двата епархии на Православна църква. Разговор за това се водеха отдавна, а течешие на днешния ден. Това е единствено събитие и какво повлия? Мнзина просто го наричат за чудо.*

– От друга страна се стремехме към единство са пълт от пълтта, кръв от кръвата на нашия руски народ. Тези хора след революцията, след Грозни и чиновниците, се трябвало да напуснат родината си зад граница, но те са запазили вяквата си, запазили са

любовта към родината си, запазили са любовта към своята култура. Разбира се, за положително разрешение на въпроса много полявиха промените тук, у нас, в нашата страна, в живота на Църквата, изменението на положението на Църквата. Значоха да се отварят храмове, да се реставрират, да се възражда живостта на духовното образование, издателската дейност. Хората идваха тук и видоха как се възражда църковният живот.

Това обединение не просто бе подписано на храм „Христ Спасител“ в Москва, а стигна и до спорни места по света. Току-що бе освещена катедралата в Хаана, току-що бе поставен въпросът за откриване на храм във Венецула... Така че в разяснение не само хора от първата вялост на емигранцията, но и първо, втори и трето поколение хора, които сега поради икономическите трудности заминуват зад граница, трябва да имат вялост в чужда среда, сред хора с чужда миналост, с чужда култура, те се нуждаят от духовна помощ. А в руския православен храм те чувстват жива вялостта съвместна вялостта родина, с Църквата.

– *Ваше Светейштво, според Вас през какви предизвикателства стое сега човечеството и как Църквата трябва да отговори на тези предизвикателства?*

– Аз съм на мнение, че единността в културата, еднородността в икономиката, еднородността в политиката не е пътят, по който трябва да вървим човечеството. Човечеството трябва да вързи към единие, но не като се създава еднородност в свет.

Прилагането на двоен стандарт по отношение на всичко, касаещо живота в Русия или съ-

седините ни страни, е несправедливо. Мисля, че събитията в Южна Осетия нагледно показаха каква вялост може да бъде представя за черно и черно – за бяло. Макар че нике видяхме с очите си колко жестоки бяха принудени да напуснат своите родни места, домовете си. Хора, които бяха изпитали вялостта в те, и хора, които бягаха, да са спазат живота си.

Църквата винаги е призовавала към мир, вялостта е призовавала към масата за преговори. Дори по време на кризата и от моя страна, и от страна на грузинските патриарх – като толикоса – имахме обръщения с призови за мир. Ние запазиме добрите традиции на положението на Църквата. Значоха да се отварят храмове, да се реставрират, да се възражда живостта на духовното образование, издателската дейност. Хората идваха тук и видоха как се възражда църковният живот.

– *Ваше Светейштво, авторът, който не мога да не Ви задна, е по новия съдбата се икономически проблем, но е политически момент. Ние мога да я разгледаме като чисто икономически проблем, като финансов проблем, но е политически момент по света. Аз и в икономия, изграмотено специално за да се научат хората на нещо. Какво мога да научат от това съдбата се икономически?*

– Мисля, че за Запада с негови висок стандарт на живот това изпитание е често, че човек не бива да се нажда само на парите. Съществуващите на работни места да работят. Позицията в чужда среда, сред хора с чужда миналост, с чужда култура, те се нуждаят от духовна помощ.

Ние също трябва да се замислим за това, че не бива да се грижим за живота на хората това изпитание е често, че човек не бива да се нажда само на парите. Съществуващите на работни места да работят. Позицията в чужда среда, сред хора с чужда миналост, с чужда култура, те се нуждаят от духовна помощ.

Ние също трябва да се замислим за това, че не бива да се грижим за живота на хората това изпитание е често, че човек не бива да се нажда само на парите. Съществуващите на работни места да работят. Позицията в чужда среда, сред хора с чужда миналост, с чужда култура, те се нуждаят от духовна помощ.

– *Ваше Светейштво, вие полагате вялост във вашата дейност.*

Провод: **Ю. ИОН КРАПИВАЦЕВ**

Да опазим живота в Христос

Св. Николай КАВАСИДА (1332-1371)

Той е един от най-видните представители на византийската богословско-апатистична школа на XIV век, реформис св. Григорий Палама. От него се оставили съчиненията: „Глаголите на Благовестената литургия“, „Седем слова за живота на Христос“, „Поправление на Тома Аквински“.

Св. Николай Кавасида е канонизиран на 3 юни 1882 година от Екзархата православна църква. Чества се на 20 юни.

Той Самият (Христос) е и Наградата, и Венецът, която ние получим за нашето покаяние. Затова към Него трябва да гледаме и Неговите пътища внимателно да изучаваме. Да се опитваме по възможност и да ги разбираме, да да се научим как да се борим. Затова награди и увенчава с достоинство своите борци. Затова се стремат към тях, принасят трудовете и показват издръжливост съответна на красотата, за която са умирали, че крие във вениците. Но освен това, кой не знае, че след като Сам Той ни изкупи чрез кръста Си и направи нас Свои, не съществуват друг, на когото следва да служим и на когото да се посвещаваме и с глас, и с енергия в любов, и с памет, и с енергия на ума. Затова и аз Павел казва: „Не принадлежите на себе си! Защото сте скъпо закупени“ (1 Кор. 6:19-20). Защото човешката природа изначално бе

створена за Нова човек.

Към Него бе призован мисл и желанието. Приемиме ум, за да познаваме Христос; желанието, за да Го следваме; памет, за да Го помним; тъй като още при створението ни Той бе архетип (начален образ). Защото

не старият Адам е изобразен на Новия Адам, а Новият — на стария

Когато се каза, че Новият Адам се роди по образа и подобията на стария, то е по отношение на таенството, което дръвният Адам въведе, а Новият унаследи, та да отмени бласата на съществуването чрез демебните средства, които донесе. Павел: „смъртното до нас погизнало от живота“ (2 Кор. 5:4). Разбира се, съгласно природния ред на нещата нашият архе-

тип е старият Адам като роден по-преди. За Бога обаче, Който никда нечло, преди то да се случат, старият е по подобие на Новия. Старият Адам бе створен именно по образа и подобието на стария, то е по отношение на таенството, което дръвният Адам въведе, а Новият унаследи, та да отмени бласата на съществуването чрез демебните средства, които донесе. Павел: „смъртното до нас погизнало от живота“ (2 Кор. 5:4). Разбира се, съгласно природния ред на нещата нашият архе-

Откъдето на съвършения живот,

т. с. на безсмъртието. Напистарията изначално тегтеше към безсмъртието, но го достигна по-късно, благодарение на Телото на Спасителя, което Сам Той възкреси от мъртвите при съскити живот и стана за рода ни (вечната) подала на безсмъртието. Нека общице: първ и единствен Спасителен ни показа истинския човек, съвършен и във всичко останало.

Това с и предназначението на човека, което Бог му желаше при створението — живот бес-

Той е Покоят на мислето. Да се обаче или да се мисли за неща други, освен за Него, е едно отгадонение от правилното. То е нарушаване на принципите, които са заложени в основата на съществуването. Но за да можем види наги да устремваме към Него нашето търсене, а и да постоянстваме в това, нека всеки мисл и чак да се помислим. Него и да бъде Той наш главен предмет за размисъл. За нашите молитви, когато Го призоваваме: не с узрач на никаква подготовка или специално място, нито пък висок глас. Защото няма място, където Той да се намисли. Него и да бъде Той нас Главен търсент, се намисра по-близко и по-събствено, нито пък трябва да умрва безкрайно, че

Той не изгуби мислето

Да не се смъняваме, поради нашето лукавство, но да имаме дръзновение, защото Той, Който призоваваме, е „благ и към небагодарите, и към злите“ (Лука. 6:35). Той е така далеч от това да се пренебрежава прешилите работи, които Го знаят, че още преди те да Го изречат по име, преди дори да уснет да помислят на Него, Той ги измрвари, като дойде на земята, че още преди те да думите: „Първи за призоваване грешниците“ (Мат. 9:13). Та Той, Който ни потърси, още без да сме го искали, как би се отнели към нас, когато Го призовем? Цел нас

обикна, когато ние Го мрваеме, как ще ни отблъсне сега, когато Го обичаме? Това е азвита на ап. Павел, когато казва: „Ако избели врагове, се помираме с Бога чрез смъртта на Сина Мъ, то ще повесим след като сме помирисл, ще се спасим чрез живота Мъ“ (Рим. 5:10).

Нека да отгетем още и значението на мислето: ватаз заповието не е просим за оноа, което просят и получават приятелите, а за това, което се поизвава за претост, особено виновните и въстанали работи. Защото ние не умоляваме Владиката да ни урече, а да ни даде и с друг подобен дар, а да ни помрлава. За кои работи, освен за виновните, е естествено да търсят събствени работи с мислето, и опрощение, и освобождение от дължамето, и друго подобно, та да не си отиват след мислето с правни раде, да нито „държавите нямат нужда от лекар“ (Мат. 9:12). Понсека, ако избонно се приема хората да изгитат към Бога глас, търсят мислето, то този глас и на хора грешници, които нямат нужда от мислето. И така, нека призоваваме Бога и с устат, и със сърцето, и с ума си, за да предоставим на всички тях, чрез които претрещаваме, единственото Спасително лекарство. Защото нод небето няма друго име, казва Писанието, чрез което трябва да се спласваме“ (Дени. 4:12).

Из „За живота в Христос“ (Слово нисто) Превод от стария: Ангел ХРИСТОВА

АВОНЕМ 2009

АВОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АВОНЕМ за „Църковен вестник“

Посочете периода от време, за който искате да се абонарате

Име	п. код
Презиме	
Фамилия	
гр./ж.	
общ.	
обл.	
ж.к./ул.	№. бп.
вж. ул.	тат.

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за авонем с приложен документ за платен авонем (банково бодрево или пощенски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНА АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“
АКО ИЗПИСВАТЕ ПАРИТЕ ЗА ДОКУМЕНТАЛЕН ТАЛОН НА ПЛАЩАНЕТО.

НОВИ КНИГ

„Добчванска епархия — минало и настояще“

Книжката излиза на новия 10 година от епископската сиротница на Ловчанския митрополит Георгия. Некои автори са Гаврил Бакалов, д-р Павел Павлов от Богословския факултет на СУ в Борис Маринков от Църковноисторическия и архивен институт на Българска патриархия.

Книжката е издадена на Синодното издателство.

Та съдържа историята на епархията от Средновековието до днес; сведения за управлението и митрополитите; изданието и възможностите на ловчанската сиротница; данни за свършене в храмове, както и за свещениците, които служат в тях. Множество приложения разкриват детайли от духовния живот на епархията.

В предговора към книгата Ловчанският митрополит Георгия изтъква: „...отново се обръщаме към постъпването на нашите предшественици с намерението да припомним тяхното всеотдайно служение и да автоматично стърпиме и подготвим по възможност в духовния живот на епархията“.

Църквата „Св. Троица“ в с. Долна Лала

Храмът в гр. Брусарци

Храм „Св. Георги“ в Белградчик

ПОКЛОННИЧЕСКО ПЪТУВАНЕ ИЗ ВИДИНСКА ЕПАРХИЯ

След празничния обяд с игумена на Лопушанския манастир потегляхме за Белградчик. Бързахме, за да се срещнем с отец Рафаил и съпругата му Елена, които открито са в града. По пътя спираме в село Дювизин Дом привлечени от бубните студени води на спадащата каменна чешма. От другата страна на пътя виждаме прекарания стар храм. Възрастна жена спира и любозитно ни зарепнати какви сме, откъде сме...

— Как се казва храмът ви? — питам я на свой ред.
— На я не знам — изненадващо ми открива тя.
— А кога е съборът на селото, храмът ни прагник кога е? — опитвам се да я подсетя.
— О, синче — рече ми, — съм стара и там не одам.

Стар ми се странна тази логика стара е и в църква не ходи. Как тогава се подготви за съвръта, как носи тежестите на старостта си? Бог знае.

Влизам през буренасия двор на селската църква. Изображение на Света Троица и малка абсίδα над входа от западната страна ми показваха, че Самата Света Единициана и Неразделна Троица биди над това село и над жителите му. Надвиждах през малкото прозорче в полуотворения храм — всичко говореше за запустение. Запустение, което първо започнало от душите на хората, а после белеше и селския храм.

Впрочем прави ми впечатление, че в много от селщата в този край прилизват даяте на разни явствия, празника на горите и други добокити, а не даяна на храмовия светия. Мислех си, колкото пътувахме, че друге пъквта и да е разрушена, селският събор пати памета за наименованието на храма и небесния закрилник на селщето. Тук храмове стоят, но християнската съвест е поругана, затова и храмове стоежат.

Отдаваче характеристикте Белградчишките скали и велата позвъняване на отец Рафаил, за да ни напътя към храма. Малко трудно се ориентираме по стръмните криевички улички на града, но накрая успяхме камбанарицата на църквата „Св. Георги“. Тя не е както обикновено в центъра. Стронея е за гробищна църква и се намира в източния край на града, зад нея е гробището.

Новата сграда и храмът на Изборския манастир „Успение Богородично“

Камбанарицата на манастира

мента взимат това не леко решение. Сега оспен за храма в Белградчик, младиот свещеник отговаря за оне 30-40 църкви в тази духовна околна, в които има само оне двама свещеници.

Отец Рафаил е сериозен и добър свещенослужител, двама са млади, ситуационари, включително симпатични и бързо печелат доверието и любовта на хората, и аз много се надявам, че Бог ще ни помогне да се устроят добре в града и ще ги обградят с многобройно паство верни християни.

На други ден се качихме при Белградчишката крепост, видящата като естествено продължение на скалите. После поехме към нецерата Магурата, а оттам се отпращихме към

Изборския манастир „Успение Богородично“

Той се намира на 9 км от гр. Димово и на около 2 км от с. Извор в живописна горвата местност. Къркото поспоредният двор с приютит малка църква, дветажна манастирска сграда, камбанарица и мал-

Отец Рафаил и съпругата му ни посрещат на улицата и ни въвеждат в обширния църковен двор. Към храма водят дълги, полегати стълбала, над входа е се издига висока дървена камбанарица. Веднага след идването си отец Рафаил е предприял ремонт на храма. Първоначално живеел на къртира в съседна къща. Бързо да ремонтита и свещенически дом, за да има къде да се поселили със съпругата си и малкото им момченце. Две стан вече са готови и те са се настанили в тях, продължава ремонтит на останалите. Къщата с много удобен планирана, с канелера, която има директен изход откъм улицата, и лични помещения за свещеническото семейство.

Отец Рафаил и съпругата му Елена са родом от Софийската епархия. Заповианат се в Богословския факултет на Софийския университет и се женят. На отеца му престоят запита на Магурската стена, Елена има още две години до дипломирането си. Докато той кара стажа си като дякан в храм „Св. Невела“, популяча предомненото да поеме съпругата в Белградчик и даяността на архиепископски наместник. Двамата взимат това не леко решение. Сега оспен за храма в Белградчик, младиот свещеник отговаря за оне 30-40 църкви в тази духовна околна, в които има само оне двама свещеници.

Отец Рафаил е сериозен и добър свещенослужител, двама са млади, ситуационари, включително симпатични и бързо печелат доверието и любовта на хората, и аз много се надявам, че Бог ще ни помогне да се устроят добре в града и ще ги обградят с многобройно паство верни християни.

На други ден се качихме при Белградчишката крепост, видящата като естествено продължение на скалите. После поехме към нецерата Магурата, а оттам се отпращихме към

Старата сграда на Изборския манастир

ка постройка, в западния край на колто напермето, което се строеше голмата сграда, живеел свещеник малка Наталка.

Тук всички мителжа ново, но сгътаните игумен архим. Василей разказа, че при тържестве на летописни данни за създаването на Гложенския манастир учението подало на разказ за основането през XII век на Изборския манастир във Видинско от руския княз Извор Гавриил, возлет от „дестият“ монах.

След падането на Видинското царство манастирът е ограбен и разрушен от турците, монасите били избити, а които останали живи, избегали и манастирът запустял. Възобновен е през XVII век по инициативата на някой си перомонах Силвестър.

До 1860 г. манастирът е мъжък. Последен игумен е перомонах Агагий, преследван от турците и турците в Сърбия през 1861 г. Останалите монаси Кирил, Гавриил и Христан са поргребани в манастирския двор зад сгътата. При Видинския митрополит Неофит Изборския манастир придобива статута на девически манастир. Три монахини и три подушници полагат големи усилия за ремонт на сградите и възстановяването на манастирската мача. До 1963 г. игуменски на манастира е мъжка Анастасия, а от 1965 до 2004 г. — мъжка Наталка.

След кончината и управленето на манастира по онема архим. Василей и манастирът отново става мъжък, но тук не престават да работят божиелюбиви жени, които доброволно се трудят, измолвайки Божията помощ. Прекрасни благоустествени жени, които с вярата и ръцете си са превърнали манастира в райска градина.

Откриваме и сега две жени от Видин. Едната бая болна от рак. Нейна позната а доведя та. Даянем се трудела в манастира, но онеме се молела в храма — и Бог я изнерил. Сега съжедно даяа курбан на храмовия празник и помага а каквото може. Тук е а друга съва близка, която има тежки семейни проблеми.

Когато потегляме на следващия ден, тръгват с нас, за да ги откарваме до гарата в Димово. Асфалтовият път лъзкатиот рабнит, онеме с дълбоки дупки и пукнатини, от които а избугава трева.

— Бижек та е тревска пътят към манастира, рядко някой минава по него — казва сплитичната ми, — а пътят към болниците — широк, хубав, парите са ми се отвяват през тебе!

— Обявляти сме пътящата: търсим вярниците в същията даяра — а болниците, и нито миг имаме, нито даяра и живо! — съгласих се с нея.

Следва

Текст и снимки: Александар КАРАМАНКЛЕНА

ЗАПОЧНА АБИРАНЕТО ЗА 2009 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	25,00 лв.
6 месеца.....	12,50 лв.
3 месеца.....	6,25 лв.
од. цена.....	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИМЕОН, София — 1000
ул. „Оборище“ № 4
МОЛ: 987-56-11, тел./факс 980-30-16
ТЕЛ: Таняка Тончева Христова
e-mail: tonchevtat@gmail.com
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Ръкописи не се връщат

Банков а сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк — София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG79UNCN96601018147018, BIC код UNCRBG63

Съветваме да се изпращат с пощенски запис или по банков а сметка, а когато да се изпращат пощенски адресе а пощенски код на получателя а! „Първоначално съветваме с пощенски текстови а и избранията а не бая да се изпращат за пощенски куване.